

JAK MÁLO STAČÍ, ABY SE VIRTUÁLNÍ NÁSILÍ ZHMOTNILO.

PÁTÝ PŘÍPAD LACEY FLINTOVÉ

Sharon J. Bolton

Hloubka nenávisti

DOMINO

Hloubka nenávisti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

DOMINO

Sharon J. Bolton

Hloubka nenávisti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Hloubka nenávisti

Sharon J. Bolton

Hloubka
nenávisti

DOMINO

Copyright © Sharon Bolton 2022

Translation © 2023 by Martin Verner

Cover photo © Aleksandrs Muiznieks / Shutterstock.com; Heather Shimmin / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-7498-636-9

ISBN e-knihy 978-80-7498-637-6 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7498-638-3 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-639-0 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Věnováno Belindě, která je mou BFF,
a Simonovi, který byl její.

Slovo autorky

Vítám tě, milý čtenáři, a děkuji ti, že sis z milionů titulů, které jsou dnes k mání, vybral moji knihu *Hloubka nenávisti*. Jsem tím poctěna a musím přiznat, že jsem šťastná jako blecha.

Stejně jako by to měl dělat každý poctivý autor, i já píšu knihy, které bych si sama ráda přečetla: napínavé příběhy plné zvrátů o temných skutcích postav, které jsou přesvědčivé, ale jejich povahy zvrácené; příběhy plné vášní a intrik, kdy život často visí na vlásku a vyprávění plyne závratným tempem. Inspiruji se duchem gotiky, kterou miluji, a jeho tradic, v knihách budují atmosféru strachu, napětí a podivných stavů.

Možná byste tak mohli nabýt dojmu, že žiju sama v polo-rozpadlém skotském hradě, píšu po nocích v sálech osvětlených loučemi a přes den se toulám po větrné pahorkatině, kde hledám svoji múzu.

Obávám se, že tak poetické to není. Ve skutečnosti jsem žena a máma ve středním věku, žiju v přívětivém kraji (ačkoliv známý seriál *Vraždy v Midsomeru* se natáčel v naší vesnici, takže možná se tu něco vznáší ve vzduchu) a bydlím se svým voříškem Luke, manželem a tu a tam synem, který už studuje na univerzitě. Kromě toho, že s láskou pečuji o rodinu, miluji příběhy, ráda

plavu v přírodě a plachtím na lodi. Také si dokážu užít příjemnou večeři s přáteli a sklenicí studeného bílého vína.

Pokud se s Lacey Flintovou shledáváte v mé knize poprvé, doufám, že si ji oblíbíte stejně jako já, a pokud byste chtěli sáhnout i po dalších titulech s ní, přihlaste se k odběru mého newsletteru, vyhledejte můj Facebook, Twitter nebo Instagram.

www.sharonbolton.com

Twitter: @Author.SJBolton

Facebook: @SharonJBoltonCrime

Instagram: @sharonjbolton

A teď je načase, abyste se zhluboka nadýchli a s plnou vervou, i když obezřetně, vykročili na temnou stezku příběhu.

Úvod

Je jen pár hodin po půlnoci, v autě poblíž okraje útesu sedí dvě mladé ženy; jedna je mrtvá a druhá se cítí skoro stejně. Místo, ke kterému dojely, když několik posledních desítek metrů musely absolvovat mimo silnici po nerovném vřesovišti, patří k jednomu z nejvyšších křídových útesů ve Velké Británii. Zároveň je to snad nejznámější cíl sebevrahů na světě. Neoficiální odhady mluví téměř o pěti stovkách nešťastníků, kteří tady od počátku šedesátých let ukončili svůj život.

Žena, jejíž srdce technicky vzato ještě bilo, si říkala, jestli to nebudou právě ony dvě, kdo zakulatí číslo na rovnou pultisícovku. Vypnula motor, ten ztichl a zvuk chladnoucího kovu odplouval do nočního ticha. Otevřela dveře, aby řekla světu poslední sbohem.

Její spolujezdkyně seděla připoutaná bezpečnostním pásem na vedlejším sedadle, oči zavřené. Jak ale do vozu vnikl poryv větru, načechral jí vlasy a jeden pramen jí spadl do tváře. Na okamžik to vypadalo, že je stále naživu.

Krutá iluze. Žena, která se ještě pár minut bude držet při životě, za sebou zabouchla dveře a s úlevou kvitovala, že interiérové světlo v kabině zhaslo. Stodvacetakilometrová cesta, kterou absolvovaly z jižního Londýna, jí dala zabrat víc, než si myslela.

Kráčela od auta ponořená do okolní tmy a věděla, že se blíží k okraji útesu, k černé prázdnotě.

Byl srpen, ale noc byla nezvykle chladná, od západu vanul čerstvý vítr. Přicházel přímo od ostrova Wight a nesl s sebou vůni nedávno vylovených ryb, pozdně letních ohňů a stromů obsypaných úrodou. Ale protože měla bujnou představivost, možná to tak nebylo a ve vzduchu se vznášel jen odér slaného mořského vzduchu stoupajícího sem z hladiny moře, která ležela o sto šedesát metrů níž.

Ten kus pobřeží tam dole bude asi dost smutné místo. Dopadlo na něj až příliš mnoho potlučených a polámaných těl, vsáкло se do něj víc krve umírajících, než kdekoliv jinde. Teď však už bylo pozdě, příliš pozdě na to, aby hledala lepší místo na smrt.

Jak oči mladé ženy přivykaly tmě, začala rozeznávat stříbřité bílou linii útesů, které se odsud táhly na západ, v jedné ze zátok zahlédla dokonce blikání majáku. Měsíc byl lehce za polovinou, srpek ustupoval, a vypadal podivně neúplně. I tak však zářil jako naleštěná mince a odrazem osvětloval mraky. Nevýrazné hvězdičky poblikávaly, jako by jim docházely baterky, moře bylo nekonečně černé a jen tu a tam k ní z té obrovské hloubky dorazil temný odlesk. Ztichlý oceán jako by byl zbavený hlasu; žádné vlny se nelámaly ani neduněly, natož aby hřměly při nárazu do skal.

Žena, kterou tak nesmírně tížila ztráta blízké osoby, se blížila k okraji útesu. V hrudi jako by jí kynulo těsto a zaplňovalo každyčkou skulinu, takže i dýchat bylo stále obtížnější. Vítr jí konečně vehnal slzy do očí, do téhle chvíle nebyla schopná urovnit ani jedinou. Štká se pro menší smutek, pro snesitelný bol; tenhle byl tak velký, že ho žádný pláč nemohl zmenšit. Vybuchl v ní jako šrapnel, roztrhal kůži, rozmetal maso i kosti do okolí. Pomoci se samozřejmě dočká, ale až od skalisek tam dole.

Ať už to skončí.

Když uviděla postavu, která se vynořila ze tmy, napadlo jí, že je to její mrtvá kamarádka, která se vzrůstající netrpělivostí posbírala všechny nadpřirozené síly, aby už vykročila k svému hrobu. Její výkřik pronikl tmou.

Nebyla to ale ona, by to jakýsi cizí člověk, který sem přišel nejspíš za stejným účelem.

„Mě nezastavíte.“ Ten kluk byl celý rozechvělý, jako běžec před startem svého životního závodu. I on stál pár desítek centimetrů od okraje útesu. Kdyby udělal dva rychlé kroky, pohltily by ho prostor a zemská přitažlivost.

„OK.“ Na víc se nezmohla.

Byl zhruba stejně starý jako ona, ještě ne dvacet, i když v tak špatném světle těžko říct. Byl menší, měl úzká ramena a širší pas. Ztěžka oddychoval, jako by sem přišel pěšky – nikde totiž neviděla parkovat žádné auto – a dalo mu to zabrat. Nebo možná plakal; měl umazaný obličej, ve tmě to vypadalo, jako by si po něm rozmazal bláto. Musel sedět blízko okraje útesu, napůl schovaný v trávě, a na nohy vyskočil, teprve když se přiblížila.

„Je to moje rozhodnutí,“ řekl, stále nachystaný se rozeběhnout. „Je to můj život.“

„No jasně.“

Oblečení měl mokré od deště, který ustal teprve před chvílí, ale i na dálku vonělo a zdálo se být čisté. Ani jeho sportovní boty nevypadaly obnošeně nebo levně. Měl tmavé vlasy a podle všeho byl nedávno u holiče.

„Ty jsi jedna z nich, že jo?“ rozhlížel se horečně okolo, jako by tady měl být ještě někdo další, nějaký její fiktivní spolupracovník, spiklenec, který ho sleduje. „Patříš k těm lidem, který se nám v tom snažej zabránit.“

Vzdychla. „Já se ti nechystám v ničem zabránit.“

„Na fóru, kterýho jsem členem, mě před lidma, jako jsi ty, varovali. Psali, že mám přijít mezi druhou a šestou v noci, že tou dobou je nejmíní pravděpodobný, že tu na někoho narazím.“

Dýchal přerývaně, hlas mu přeskakoval. Cítila dokonce poubouření, že její poslední okamžiky neprobíhají v takovém klidu, jak si přála; že se nemůže věnovat svým pocitům, ale že ji rozptyluje tenhle rozmazlený teenager, který se ve svém krátkém životě nejspíš nikdy nemusel potýkat se skutečnými problémy.

Ale nechtěla být hrubá, nechtěla být v posledních minutách svého života jízlivá.

„To je tvoje kámoška tam v autě?“ ukázal dozadu, jako by snad zapoměla, kde parkuje. „Už telefonuje? Už žádá, jak to říkáte, o posily?“

Zasmál se, hořce a krátce, až ji tím zaskočil; smích bylo něco, s čím už nepočítala. „O tom pochybuju,“ řekla.

Postoupil o krůček blíž k hraně útesu. „Nepřibližuj se ke mně,“ vykřikl pronikavým hláskem, jako stará vyděšená žena.

„To nemám v úmyslu.“

Nechtěla být nezdvořilá, ale už ji to unavovalo. A kromě toho, za chvíli stejně někdo půjde nebo pojedje kolem; policejní hlídka, nějaký samaritán nebo náměsíčný spasitel. Už to trvalo moc dlouho.

„Místa je tu dost. Já ti nehodlám překážet, když ty nebudeš překážet mně.“

Popošla k okraji a podívala se dolů. Výšek se nikdy nebála, ale teď se jí udělalo téměř nevolno. Na okamžik se jí zdálo, že se jí houpe země pod nohama. Vápenec je známý tím, že je nestabilní, každou chvíli se kus skály odlomí. Poskočila, ale nic se nestalo. Pocítila až záchvěv zklamání. O kolik snadnější by to bylo, kdyby už to měla za sebou.

„Myslíš to vážně?“ řekl ten kluk.

Pravděpodobně víc než on. Uvažovala, jako dlouho tady asi je, jak dlouho se lituje a namlouvá si, že skočí.

„Ty nejsi od těch, jak si říkaj, od pobřežní hlídky nebo Červeného kříže?“

„Jsem tady, abych skočila. Stejně jako ty.“

„Lžeš, je to trik, takový ty zkurvený psychologický řečičky. Chceš, abych si myslel, že jsem ti fuk, takže mě to začne štvať.“

„Zabírá to?“

„Ne!“

„Sakra,“ zamumlala, „přišla jsem o moment překvapení.“

Nastalo ticho, pak: „Já jsem Nick.“

Znělo to, jako by si ani nebyl jistý, jak se jmenuje. „Na to jsem se tě neptala,“ řekla.

„Mámě a tátovi jsem nechal vzkaz.“

„No, to jim pomůže.“

Vítr na chvíli ustal a teď opravdu zdola slyšela hučení příboje.

„Nekecáš?“ zeptal se. „Fakt se chystáš skočit?“

„Přesněji řečeno se tam chystám sjet autem. Šlápnu na plyn a zamírím do zapomnění, jako Thelma a Lousie do Grand Canyonu.“

„Cože?“ zjevně nechápal odkaz na kultovní film.

„To je jedno. Sbohem, Nicku. Přeju ti hezkou smrt.“

„Počkej!“ zavolal na ni, když urazila sotva polovinu vzdálenosti k autu. Otočila se a cítila, že v tom volání by měla slyšet skrytý vzkaz: stále ještě to nemusíš udělat.

„Bude to rychlý, vid? Myslím smrt. Nebudu nic vnímat?“

Vzdychla a vrátil se k němu na okraj útesu.

„Okamžitá smrt není tak úplně běžná,“ řekla. „Setnutí hlavy pravděpodobně okamžitý je. Možná i výbuch. Jindy zas tělu chvíli trvá, než to vzdá. Takže ne, okamžitý to nebude. Rychlý jo, okamžitý ne.“

„Jak rychlý?“

Předstírala, že o tom přemýšlí, i když při cestě sem na nic jiného nemyslela. „Pár vteřin, když budeš mít štěstí. Kosti se rozlámou o skály. Do mozku ti proniknout úlomky lebky a to už nepůjde vrátit, pár žeber možná propíchne srdce a vykrvácíš. Taky

se ti nejspíš roztrhnou plíce, i jim pomůžou kosti, takže nebudeš moct dýchat.“

Viděla, jak se otřásl.

„Když nebudeš mít štěstí, životně důležité orgány si zrovna moc nepoškodíš. Budeš ležet na pobřeží několik hodin, pravděpodobně ochrnutý, v ukrutných bolestech, čekat až vykrváčíš nebo až ti vypoví srdce. Ale co já vím? Já jsem to taky nikdy předtím nezažila.“

„Jsi jedna z nich, jedna z těch vyjednávaček. Snažíš se mě vystrašit a odradit mě od toho.“

Tak dost. Popošla o půl kroku blíž. „Chceš strčit?“

Vyděšeně vytřeštil oči. „Cože?“

„Strčím do tebe, jestli chceš. Stačí říct.“

Ucouvl, natáhl ruce před sebe. „Drž se ode mě dál.“

„Tys mě volal.“ Potřebovala se vrátit k autu a skoncovat to, něco ji ale opět zdrželo.

„Náraz nebude to nejhorší,“ řekla. „Nejhorší bude okamžik, kdy skočíš a ucítíš volný pád. V tu chvíli toho budeš litovat, budeš si přát, abys to mohl vzít zpátky, i když prožíváš tak obrovský zklamání a zármutek, ale už bude příliš pozdě.“

„Když tohle víš, tak proč to chceš udělat?“ podíval se směrem k jejímu autu. „Udělal jste s tou druhou holkou nějakou dohodu o společný sebevražďě?“

Zasáhla ji nová vlna žalu. „Ona je už mrtvá. Umřela před několika hodinama. Předávkovala se.“

„Byla to tvoje přítelkyně, teda jako holka?“

„Ne. Jen kamarádka, kterou jsem ztratila.“

„To je mi líto.“

Vypadal opravdu zkormouceně. „Děkuju ti.“

Vteřiny ubíhaly.

„A proč jsi tady ty?“ zeptala se mladá žena.

Neodpověděl.

„Rozešla se s tebou holka?“

„Nikdy jsem s žádnou nechodil.“ Pronesl to s hlubokou hořkostí. „Holkám se kluci jako já nelíběj.“

Tentokrát, navzdory své vůli, se na něj zvědavě zadívala, aby si ho prohlédla. Byl malý a to, co měl okolo pasu, by mu víc slušelo v ramenu a bicepsech, ale pár měsíců vhodné stravy a cvičení by to rozhodně dokázalo napravit. Nos měl sice trochu zahnutý a oči hlouběji posazené, což mu dodávalo poněkud špičatější vzhled, ale měl lesklé, tmavě hnědé vlasy, hezky tvarovaná ústa a plné rty. Jeho vzhled nejvíc poznamenávalo výrazné akné především na dolní části obličeje, ale zasahovalo i na líce a čelo. Několik měsíců patřičné léčby by ale i tenhle problém mohlo odstranit. Akné mu nezpůsobovalo jizvy, neměl žádná znetvořující mateřská znaménka. Už už otevírala ústa, aby zmírnila jeho pochybnosti ohledně vzhledu, pak si ale řekla, že by se do toho neměla zaplétat.

„Ty bys mě chtěla?“ zeptal se váhavě.

„Ty mě balíš?“

„Holky, který vypadaj jako ty, o mě nestojej,“ pokračoval. „I ošklivý holky se ohlížej po hezkejš klucích. A kluci jako jsem já, nemaj šanci.“

Chtěl, aby mu to vymlouvala, aby mu řekla, že spouště holek může připadat hezký. Třeba by mu to i řekla, jen aby ji už nechal v klidu jít, ale byla na to moc vyčerpaná. Nejvíc ze všeho se jí chtělo spát. Jenže se spánkem je jedna potíž, a to sice ta, že se dřív nebo později stejně probudíš. Když usneš, vzbudíš se. Ale po spánku, po němž toužila ona, se nevzbudíš už nikdy.

„Nechtěla, že ne? Nechodilas bys se mnou.“

„Ne,“ odpověděla popravdě. „Chceš to skoncovat spolu s námi?“

„Cože?“

„Teď půjdu a nasednu do auta. Pak se rozjedu z útesu. Myslí, že ty se k tomu sám nikdy neodhodláš, ale kdyby sis sednul na zadní sedadlo, svezla bych tě s námi.“

Vydala se znovu k autu a tentokrát se nezastavila. Houkla na něj přes rameno. „Poslední šance. Jen se nám nepřipleť do cesty, protože já nezastavím.“

„Jdu taky.“ Dostihl ji, když došla k autu.

„Víš to jistě?“

Vypadal na omdlení, ale přikývl.

Otevřela dvířka. „Tady na tu stranu,“ řekla mu. „Nechci, aby ses mě chytal, až poletíme.“

„Pěkný auto,“ řekl, když nasedal na zadní sedadlo na straně za spolujezdcem.

„Kradený.“

Zamkla všechny dveře a nastartovala. Sešlápla cvičně plyn, ačkoliv už věděla, že auto šlape jako hodinky. Položila ruku na ruční brzdou připravená odbrzdít.

„Do hajzlu!“ dloubl do mladé ženy na předním sedadle. „Ona je fakt mrtvá. To je úchylný. Ona je doopravdy mrtvá.“

„Ty sis myslel, že ti kecám?“

Chtěl otevřít, ale ze zadního sedadla nemohl odblokovat dětskou pojistku. „Myslel jsem, že je to trik, že vy dvě patříte k pobřežní hlídce, že mě odvezete zpátky do Eastbourne.“

„Chyba lávky.“ Uvolnila ruční brzdou a sešlápla spojku. Malý pohyb levou nohou a auto vystřelí kupředu. Už viděla svažující se terén k okraji srázu.

„Pusť mě ven!“

Ach bože.

Začal bušit na okýnko, ječel. „Pomoc, nech mě vystoupit! Pomoc!“

No tak jo, nehodlala umřít za takového povyku. Kromě toho si každou chvíli uvědomí, že ji může začít škrtit, a stejně se nerozjedou.

Odemkla dveře. Kluk byl ve zlomku vteřiny venku a utíkal k pěšince vedoucí podél útesu. Dívala se za ním, dokud jí nezmizel z dohledu a dokud se okolo ní zas všechno neponořilo do ticha.

„Kde jsme to přestaly?“ zeptala se své mrtvé společnice.

Žena vedle ní jí však neodpověděla.

„Připravená čelit nepříteli?“

Zase žádná odpověď; jen seděla a čekala, až ji znovu zasáhne ta bezbřehá bolest, která jí dodá sílu, aby jeden pedál uvolnila a druhý sešlápla.

Ale ona nepřicházela.

Myslela na kluka, který uhání dolů do Eastbourne a proklíná smůlu, že zrovna on musel narazit na bláznivou holku pár vteřin předtím, než všechno ukončí. Dnes v noci zachránila jeden lidský život.

Bohužel z toho měla dobrý pocit.

„Kéž bych dokázala zachránit tebe,“ řekla dívce na vedlejším sedadle.

„Co kdybych místo toho já zachránila tebe?“ odpověděla jí mrtvá přítelkyně.

A pak se, aniž by přesně věděla proč, otočila na zadní sedadlo, kde ještě před několika minutami seděl ten kluk. Tam ve světle hnědém koženém pouzdře ležely dokumenty, které vzala s sebou ze squatu v jižním Londýně, kde obě bydlely. Nebyly mezi nimi řidičské průkazy ani pasy, o které ani jedna z dívek nikdy nestála. Ani rodné listy, které se ztratily někdy během let u různých byrokratických procedur. Byla tam kartička zdravotní pojišťovny s číslem pojištění, lístek do knihovny a studentská průkazka. Moc toho tyhle dva mladé životy neměly. A jedna z dívek už ani ten. Otázka zněla: která?

Tahle možnost vyvstala nečekaně, jako důsledek čirého zoufalství. Čelila výzvě, mohla začít úplně znovu. Zapomenout na bolest ze ztráty, zármutek a beznaděj. Byla by bláhová, kdyby toho nevyužila.

A bláhová nebyla nikdy.

Vypnula motor, jednala rychle, odstraňovala z auta všechny doklady, které by mohly identifikovat jeho poslední uživatelky,

otřela otisky prstů z volantu a všech vnitřních povrchů, kterých se mohla dotknout. Uvolnila bezpečnostní pás své kamarádky, zasunula ruce pod její tělo a přes středový sloupek s řadicí pákou ji přetáhla na místo řidiče. Pak zařadila neutrál a uvolnila ruční brzdu. Asi vteřinu se nic nedělo, tak se zvenku opřela do hrany dveří v otevřeném okýnku, zapřela nohy do kamenité půdy a zabrala.

Auto se pohnulo.

Zatlačila znovu a auto se rozjelo. Ještě se naposledy podívala na mrtvou kamarádku, pak popoběhla za auto, kde ho mohla účinněji tlačit. Zabrala, hrbolatá zem poskytovala oporu chodidlům. Vůz nabral na rychlosti, uhnul trochu doleva a dostal se k příkřejšímu svahu. Teď už sjížděl sám, už ho nebylo potřeba tlačit.

Zůstala stát a sledovala, jak auto jede, dokud přední kola nepřekonala hranu srázu. V tu chvíli jako by se na okamžik zastavilo. Napadlo ji, že to nebude fungovat, ale pak se přední část převážila a tichem se rozlehl skřípavý zvuk, jak kov drhne o skálu. Vůz se zhoupl, ukázal podvozek a vteřinu nato se definitivně propadl do tmy.

Zdálo se, že trvá nekonečně dlouho, než se ozvala rána. Nešla se podívat, netoužila vidět tu zkázu dole. Namísto toho se odebrala z vřesoviště na dlouhou cestu do Londýna.

Zhruba rok nato si úspěšně podala přihlášku k Metropolitní policii.

ČÁST PRVNÍ

1

O dvanáct let později, téměř přesně na den

Od okamžiku, kdy konstábl Lacey Flintová (už brzy bude seržantkou) nastoupila k námořní jednotce Metropolitní policie, nepřestávala ji Temže překvapovat. Obrovský a nádherný tok, který ji chvílemi děsil a chvílemi omračoval svou krásou, se stal trvalou součástí jejího života. Neustále řeku cítila, neustále ji slyšela. Rytmus říčního života se stal i jejím rytmem; bydlela na řece, pracovala na řece, hrála si na řece. Milovala ji jako málo a náklonnost, kterou k ní cítila, nepocítovala k žádnému člověku. Tedy téměř k žádnému. Byla tu jedna osoba, daleko, kterou milovala a vždycky bude. A byl tu ještě jeden člověk. *Ten druhý.*

Ale Temže, Temže byla její domov, její potrava, její náruč, její bezpečí; a zároveň divočina, která nabízela nekonečná dobrodružství.

Věděla, že to nikdy nebude rovné přátelství. Temži nikdo, kdo měl jen trochu rozumu, nebral na lehkou váhu, zvláště ne úsek, který protékal Londýnem. Ovlivňovaly ji mořský příliv a odliv, a to bylo nebezpečné. Lacey Flintová sloužila u námořní

jednotky něco přes rok a už našla v řece několik mrtvých žen zabalených do bílého rubáše a další na pokraji smrti, které prchaly před nevýslovným nebezpečím, jež jim hrozilo ve vzdálených zemích. Objevila zbraně z doby železné, kosti prehistorických zvířat a zprávy v láhvi, z kterých se vyklubaly vzkazy sebevraha. Odhalila pašerácký gang a opilé piráty, kteří oslavovali rozlučku se svobodou. A dokonce narazila na mořskou pannu.

Někdy jí připadalo, že už snad viděla všechno, co jí mohla řeka přinést pod nos, a tak ji nafukovací bazének s hlavou jednorozce, který ležel špinavý a opuštěný na břehu, nijak nevyděsí. Sice by měl, ale i Lacey Flintová se může tu a tam mýlit.

Září: nejhezčí měsíc roku plný zlatého světla a stříbřitých mlh, kdy se řeka na chvíli uklidní, protože většina otravných turistů odjede domů a na nábřežních zdech ubude opilců. Lacey září milovala, koneckonců v tomhle měsíci se narodila. No, jak se to vezme.

Bydlela na pěkné staré plachetní jachtě trvale zakotvené v Deptford Creeku. Opustila ji asi před čtyřiceti minutami. Nevydala se do práce, protože dnes měla až odpolední směnu, ale na schůzku. Přátelství se Lacey Flintová vyhýbala, jak nejlépe uměla, protože přátelé mají ve zvyku strkat nos do věcí, do kterých jim nic není, vyptávají se a štourají se v tajemstvích, která nikdy neměla vyplout na povrch. Ale naučila se – občas ke své újmě, mnohem častěji však ku prospěchu –, že ať se před životem ukryje sebelépe, život, ta pěkně otravná záležitost, si ji přesto vždycky najde. A tak teď měla pár přátel; a s dvěma z nich měla domluvenou schůzku. Mělo jít o pozdní snídani na takovém roztomilém místě (jejich slova, ne její) u Tower Bridge. Z Deptford Creeku to k Tower Bridge obvykle netrvalo čtyřicet minut ani v příšerné londýnské dopravě, ale Lacey Flintová cestovala po řece.

Jak jinak.

Její bílý jednomístný kajak letěl po říční hladině i proti silnému přílivovému proudu. Ten trval už asi tři hodiny a touhle dobou dosahoval vrcholu s průtokem okolo čtyř uzlů. Všechno, co nebylo přivázané nebo dost silné na to, aby proudu vzdorovalo, odnesla řeka nemilosrdně ke svému ústí a pak do Severního moře.

Lacey se držela poblíž severního břehu, protože plout vpravo neboli námořnickou hantýrkou po pravoboku patřilo mezi nařízení londýnského úřadu pro říční provoz, a taky proto, že u mělčiny nebyl přílivový proud tak silný. Plovoucí rypadla, nákladní čluny a katamarány pohybující se středem plavební trasy by na osamělý kajak nemohly brát ohled nebo by se mu nedokázaly vyhnout, i kdyby ho viděly; opravdu bylo rozumnější držet se při břehu.

Lacey znala řeku dobře, a protože bydlela v Deptford Creeku, získala pořádnou fyzickou. Každý den se tam vracela, většinou na kajaku, a taky chodila plavat, ačkoliv plavání v řece za přílivu bylo porušením úředního nařízení, jak jí nezapomínal opakovat její šéf, superintendent David Cook, a když tě tam ještě jednou chytí, Lacey, říkám ti, že je to důvod k okamžitému propuštění, a tentokrát to myslím vážně. Cesta domů po snídani už bude hračka. Příliv jí bude pomáhat, ona na proud jenom nasedne a pádlo bude používat jen ke kormidlování.

Pět minut před schůzkou proplouvala okolo bývalých doků St. Katharine. Tower Bridge tyčící se ve své viktoriánské velkoleposti až domýšlivě do výše byl už jen, co by kamenem dohodil. Zdálo se, že z mnoha chodců, kteří se po mostě pohybovali, jí dva z nich sledují.

Ve skutečnosti byli tři, ale ona viděla jen dvě ženy.

Jedna z nich, ta vyšší, na ni zamávala a Lacey se jí odvážila pokynout pádlem, i když riskovala, že ztratí správný rytmus. Menší postava patřila tmavovlasé ženě. Její hrudník se z dálky zdál být větší a neforemnější než obvykle.

Laceyinu pozornost však upoutalo něco jiného. Leželo to blízko přístavního mola kousek před ní. Na úzkém pásu břehu mezi nábrežní zdí a vodou se povaloval nafukovací bazének, taková ta hračka s nafukovacím krkem a hlavou, se kterou si děti hrají na plovárnách. Byl bílý, s duhou na boku, v nejvyšším bodě asi metr a půl vysoký a stejně tak dlouhý. Někde hluboko v podvědomí k ní promluvil slabounký hlásek: nafukovací hračka nemá u nejnebezpečnější řeky na světě co pohledávat.

2

Helen zahlédla Lacey jako první. Bylo to přirozené, protože se neustále řídila instinkty zkušené policistky, a neustále se kolem sebe rozhlížela, vyhodnocovala situaci a dokázala vytušit problém ještě dřív, než vůbec vznikl. Dana to kdysi uměla taky.

Přejít nebo přejet most bylo v těchto dnech pro Danu docela složité, protože co když se začne zvedat zrovna ve chvíli, kdy se bude snažit dostat se z jedné strany na druhou a uvízne právě uprostřed? Sice věděla, že se to za celých sto let nikdy nestalo, ale co kdyby?

Helen, které hrozba případné tragédie na mostě zjevně unikala, sledovala Laceyino počínání na řece.

„Ta ženská je magor,“ pronesla na adresu té, která se v bílém kajaku mohla každou chvíli v proudu převrhnout.

Dana se s ní nepřela. Už před časem došla ke stejnému názoru. Lacey Flintová byla magor. Od okamžiku, kdy se s ní přede dvěma roky poprvé setkala – na místě brutálního zločinu, umazaná od krve umírající ženy –, a pak ještě při mnoha dalších příležitostech, nepřestávalo ji udivovat, jak lehkomyšlně se ta ženská chová. Na druhou stranu patřila k nejdůležitějším lidem, které Dana znala, a její instinkty byla ukázkové.

Její drobeček se jí zavrtěl na prsou a Dana ho hned automaticky pohladila po hlavičce. Ráda ho nosila v látkovém nosítku pevně ovázaném okolo těla; byl jí nejbližší, jak jen to šlo, vyjma možnosti, že by ho nosila opět v sobě, v bezpečí břicha, kde se ho nikdo nemohl dotknout, ublížit mu nebo jí ho sebrat.

Dana se ještě nikomu nesvěřila, dokonce ani Helen, že do okamžiku, než se jí Inigo narodil, neznala opravdový strach. Teď byla strachy bez sebe skoro pořád: lekla se, když nečekaně nebo divně zaplakal, měla obavy, když byl v noci příliš dlouho zticha, bála se, když měl horečku nebo vyrážku, nedokázala ho být jen na vteřinku spustit z očí. Jediné chvíle, kdy se cítila bezpečně, byly okamžiky, kdy byli s Helen všichni tři v ložnici a Inigo spal vedle nich v postýlce. V necelých šesti měsících byl pochopitelně ještě příliš malý na to, aby měl vlastní pokojíček. Danin svět byl tedy plný úzkosti, ale přesto ho už za pár dní bude muset nechávat několik hodin denně v jeslích v Southwarku na jižní straně řeky, aby se mohla vrátit do práce.

Dana Tullochová byla detektiv inspektorka Metropolitní policie, tedy aspoň do okamžiku, než se stala matkou.

Cítila úlevu, když odešly z mostu a vydaly se malý kousek k místu schůzky. Kavárna a čile navštěvované lahůdkářství patřilo Italovi ze Sicílie, který zásadně nedělal rezervace, ale v případě dvou vysoce postavených policistek vždy udělal výjimku. Zatímco zákazníkovi u pultu zručně balil lanýžový olej a sušené houby do papírového sáčku, pozdravil je, nepatrně se pousmál a ukázal na stůl u protější zdi. Dana uvolnila úvaz šátku a byla ráda, že si mohla sednout, protože cítila rozbolavělá záda. Inigo se uvelebil na jejím klíně. Po celou dobu schůzky bude muset držet ruce u těla, aby nespádl, protože Ini byl živé a zvědavé dítě, které se neustále vrtělo, nedokázalo být v klidu, a co bylo ještě horší, nesnášelo jakékoliv omezování.

„Tady ji máme,“ řekla Helena a Dana se otočila. Po ulici se blížila mladá žena s rovnými vlasy a ve sportovním oblečení.

Bylo to od června poprvé, kdy se s ní viděly. Tehdy ji jejich společný přítel Mark Joesbury přibral do složité tajné operace na severovýchodě. Operace technicky vzato uspěla a několik velmi nebezpečných mužů sedělo ve vězení a čekalo na soudní proces. Na druhou stranu, přišla při ní o život jedna mladá dívka. A přes něco takového se žádný slušný policista nepřene- se snadno. Platilo to jak pro Marka tak podle všeho i pro Lacey.

Zvonek ve dveřích zacinkal a Lacey vyloudila na tváři úsměv. Daně neuniklo, že byl poněkud nucený. Určitě se musela trochu přemáhat, aby se s nimi dnes ráno sešla. „Pane bože, ten vyrostl,“ řekla Lacey s očima upřenýma na mimino. Políbila se s Helen a usmála na Danu. „Jaké to bylo v jeslích?“

„Aspoň o dva stupně přetopeno a měli by mít nějaký měkký nábytek, který by pohlcoval hluk,“ odpověděla Dana. „Velké děti tam pobíhají okolo postýlek těch malých a nejsem přesvědčená, že jídlo, které jim dávají, je organického původu, jak tvrdí.“

„Bylo to úplně v pořádku,“ řekla Helen. „Příjemný personál a naprosto spokojené děti. Jsou to nejlépe hodnocené jesle v jižním Londýně a Ini tam začne od pondělka chodit. Těšíš se na to, vidíš, ty mrňousku?“

Helen se na Iniga zapitvořila, ten vyjekl a zamával ručička- ma ve vzduchu.

„Dětem svědčí sociální interakce,“ dodala Helen. „Stejně jako jejich matkám. Když jim chybí, musejí se vrátit do práce.“

„Vypadá tak spokojeně.“ Lacey se nepřestávala na Iniga usmívat. „Myslím, že jsem ho ještě neslyšela zaplatat.“

„To proto, že Dana ho nedá z ruky,“ odpověděla Helen. „Zeptej se jí, jestli si ho můžeš pochovat. No tak, zkus to. Ona si už najde nějakou výmluvu, aby to nešlo.“

„Samozřejmě, že si Lacey může Iniho pochovat,“ odsekla Dana. „Ale právě sem připlula na kajaku až z Deptfordu a potřebuje nejdřív popadnout dech.“

Lacey se posadila.

„Připadá mi to už hrozně dávno, co jsme se viděly naposledy,“ začala Helen. „Naposledy, když ses vrátila z Cumbrie.“

Nelze říct, že by se Helen vyhýbala obtížným tématům.

„Jsi ráda, že jsi zase zpátky na řece?“ pokračovala neodbytně. „Nebo se po Cumbrii něco změnilo, a už na svém návratu k pořádkové policii netrváš?“

Před osmnácti měsíci, když Lacey mohla od pořádkové policie odejít, svléknout uniformu a povýšit, požádala o možnost, aby se k ní mohla vrátit, což byl obvykle postup, který se uplatňoval u těch, kdo se znelíbili nadřízeným. Lacey kupodivu šanci budovat si kariéru policejní vyšetřovatelky nevyužila a rozhodla se vrátit do běžné služby u námořní jednotky.

„Není nad klidný život,“ řekla Lacey a usmála se, aby bylo jasné, že tak trochu žertuje. Temže patřila mezi nejrušnější říční dopravní tepny na světě a byla využívána k pašování jak přistěhovalců, tak kontrabandu. A lidi se v ní topili jako na běžícím pásu.

„Dana by se tě chtěla na něco zeptat,“ řekla Helen.

Zatraceně. Dana by s tím ještě počkala.

„A na co?“ zatvářila se Lacey zvědavě a taky malinko nedůvěřivě.

Dana měla v plánu nejdřív vyzvědět, jak se Lacey cítí, a tuhle rozmluvu mohly nechat snad ještě na jindy.

„Asi víte, že když jsem byla na mateřské, zastupoval mě Neil,“ začala Dana.

Neil Anderson sloužil u Lewishamského zvláštního vyšetřovacího týmu, byl Danin podřízený a Lacey s ním na několika případech spolupracovala.

„K jeho povýšení dojde pravděpodobně během několika dnů a brzy se ujme své nové funkce,“ pokračovala Dana. „Tým projde reorganizací a vznikne jedno volné místo. Sondovala jsem trochu situaci, a pokud byste měla zájem vrátit se do vyšetřovacího týmu, vaše žádost by měla šanci.“

V Laceyiných očích se objevil nepřítomný výraz. Dana nemohla tvrdit, že ji nevarovali. Helen, Mark, dokonce i Dave Cook, Laceyin šéf u námořní jednotky, jí říkali, že Lacey je spokojená, tam kde je a basta. I když chápali záměr, že chce tu mladou ženu chránit, namítali, že za svoji stále ještě krátkou službu u policie zažila už tolik nebezpečných a složitých případů, se kterými se nesetká většina policistů za celou svoji kariéru, že o nějaké ochraně nemůže být řeč.

Na to nemohla Dana nic namítnout, ale tvrdila, že Lacey marní svůj talent. A že by se z ní mohla stát vynikající vyšetřovatelka.

„Budu o tom přemýšlet,“ odpověděla Lacey s očima upřenýma na desku stolu. „Děkuju.“

Dana ignorovala Helenin výmluvný výraz, vidíš, já jsem ti to říkala, a pokračovala: „Ale je tady jedna taková věc –“

Ještě než Dana stačila větu doříct, přistálo před nimi jídlo. Ovesná kaše s ovocem pro ni, croissant pro Lacey a obrovský obložený talíř s vejci natvrdo, holandskou omáčkou a slaninou v rozkrojené ciabattě pro Helen, která snad nikdy nepřibrala ani deko, ať jedla, co jedla. Inigo, který před nedávnem už začal jevit zájem o normální jídlo, se natáhl po mámině misce. Zatímco ho Dana jednou rukou přidržovala, ochutnala kaši. Byla moc horká a nejspíš taky slaná. Ukonejšila ho malinou.

„Máš někoho?“ zeptala se Helen Lacey, což bylo další téma, kterému se podle Dany bylo lepší vyhnout. Laceyino *ano-ne, bude z toho něco-nebude z toho něco* s Markem Joesburym, teď šlo podle všeho úplně k ledu.

„Co třeba někdo z tvých kolegů, třeba ten, co šplhá jako opi-ce. Jak mu to říkají? Batman?“

Ani Mark se o jejich vztahu nijak nevyjadřoval. Jinými slovy, Mark jim toho řekl asi stejně jako Lacey, která se vyhýbala podobným otázkám jako čert kříži.

„Spiderman,“ opravila ji Lacey. „Vlastním jménem Finn Turner. A děkuji, ale na mě je moc velký pozér.“

„A s novým šéfem Desítky taky všechno při starém?“

Helen měla na mysli Marka, který byl po vyřešení případu v Cumbrii jmenován novým šéfem Speciálního operačního útvaru, jenž nesl označení SVÚ 10 a v policejní hantýrce se mu říkalo Desítka. Kristepane, říkalo téhle ženské něco slovo takt?

Asi dvě stě metrů odsud na břehu řeky dofukoval kdosi vzduch do plastového nafukovacího bazénku.

3

„Něco jste se mě ale chtěla zeptat?“ připomněla Lacey Daně, když se zvedaly k odchodu.

Už zaplatily, Helen posbírala všechny dětské věci a schovala je do batohu, Inigo si bezpečně hověl v indiánském šátku. Rozloučily se s majitelem a vyšly ven na nábřeží. Mezitím se vyjasnilo, mraky se rozplynuly a obloha byla šmolkově modrá, i když od vody vanul čerstvý vítr.

„To můžeme probrat někdy jindy,“ navrhla Dana. Kolegové měli pravdu, když tvrdili, že Lacey není na návrat ke kriminální vyšetřovací službě ještě připravená. Její odmítání mluvit o Cumbrii, vyhýbavé odpovědi ohledně Marka, neochota říct cokoli o sobě vedly k jedinému možnému závěru: Lacey není připravená.

„Ne, nemůžeme,“ namítla Helen. „Pusť se do toho, jinak se to jenom potáhne.“

Dana slyšitelně vzdychla. „Je to..., lidi by byli opravdu rádi, kdybyste se vrátila do týmu, oni vědí, co umíte, ale...“

Zatracená Helen, teď na to opravdu není vhodná chvíle. „... je tady něco – nemůžu říct doslova požadavek, ale řekněme jisté znepokojení, které pro vás ale nic zásadního neznamená –, nicméně určité věci by to pomohlo vyjasnit.“

Helen vzdychla ještě hlasitěji, než před okamžikem Dana.

„Tak ven s tím,“ pobízela ji Lacey s napůl pobaveným výrazem.

„Proslýchá se, že každý měsíc navštívujete Durhamskou státní věznici,“ vymáčkla se Dana konečně. „Vyrozuměla jsem, že s Victorií Llewellynovou vás pojí minulost a všichni vědí, že jste měla podíl na jejím dopadení a uvěznění, a není pochyb, že jste se vždy chovala patřičně, což chci zdůraznit. Je tady ale...“

„Nevypadá to prostě dobře,“ dokončila Lacey větu a sklopila hlavu. Nepodívala se Daně do očí a vytáhla mobil. „Heleďte, já už budu muset jít. Jinak opadne příliv. Pojdme to probrat jindy. Ráda jsem vás obě viděla.“

A bylo to. Rychle je políbila na obě tváře, pohladila Iniga po hlavičce a otočila se. Zamířila k nábřeží pod Tower Bridge.

„Já jsem ti to říkala,“ nechala se slyšet Helen.

4

Jen co Lacey zmizela Daně a Helen z dohledu, zvolnila. Vždycky věděla, že k tomu jednou dojde. Vlastně byla svým způsobem ráda, že tomu nemusela čelit dřív. Její pravidelné návštěvy u jedné z nejznámějších sériových vražedkyň v celé Británii dříve nebo později musely přijít na přetřes.

A Lacey bylo také jasné, že až se celá situace provalí, vyrojí se další otázky od lidí, kteří nejsou jejími přáteli. Buď se vzdá měsíčních návštěv v durhamské věznici, nebo může zapomenout na jakoukoliv vyhlídku na povýšení. V sázce může být dokonce i její současná práce.

Když Lacey došla k vodě, od mola právě odrážel trajekt s lidmi a zanechával za sebou stříbřitě zpěněnou stopu. U rampy bojovali dva racci o zbytky říčního kraba a pod mostem se zmítal zlatý nafukovací balonek, který někomu přál šťastné 21. narozeniny a uvízl pod konstrukcí. Nic z toho však Lacey ponořená do vlastních myšlenek nevnímala.

Žena, známá světu jako Victoria Llewellynová, poutala i po dvou letech, které uběhly od jejího uvěznění, mnohem víc zájmu než kterýkoliv jiný vězeň. Část její proslulosti bylo možné přičíst na vrub skutečnosti, že byla mladá a pohledná; stejně tak

ale značnému soucitu a sympatiím veřejnosti, které její příběh vyvolal.

A jaký ten příběh byl? Když bylo Victorii šestnáct a její mladší sestře Cathy čtrnáct, byly v jednom z cardiffských parků znásilněny partou pěti anglických středoškoláků z jedné soukromé školy. Rodiče těch kluků věnovali obrovské úsilí a sumy peněz, aby nebylo vzneseno obvinění a dosáhli tak toho, že nebyl vyneseno ani žádný rozsudek.

Život obou sester – od počátku problematický – se zcela rozpadl. Příběh, kterému pak svět uvěřil, tvrdil, že mladší z nich, Cathy, se totálně vymkla jakékoliv kontrole, utekla z domova a žila drsný život na ulici, aby o několik let později zahynula při nehodě říčního člunu. Když se o smrti své mladší sestry dozvěděla Victoria, zosnovala krutý plán odplaty. Rozhodla se rozvrátit životy chlapců, kteří ji znásilnili, a aby je zničila stejně, jako oni zničili ji, rozhodla se obrátit svůj hněv proti jejich matkám. Jednu po druhé unesla a čtyři z nich prakticky veřejně popravila. Díky obrovskému úsilí a snaze zabránit smrti poslední z žen, nakonec Victorii vystopovali a zatkli – díky Lacey.

Veřejnost uvěřila – přinejmenším část příslušníků Metropolitaní policie o tom byla přesvědčená –, že Lacey Flintová a Victoria Llewellynová byly staré kamarádky, které se potkaly a sblížily v době, kdy Victoria pátrala po své sestře a kdy také Lacey žila na ulici. Věřila, že za jejími cestami do durhamské věznice, které Lacey podnikala jednou měsíčně, stojí tato přetrvávající náklonnost.

Samozřejmě, že se veřejné mínění mylilo. Skutečnost nesmí nikdy vyjít najevo. Lacey nemohla odhalit, kdo ta žena v durhamské věznici doopravdy je a stejně tak ji nemohla vyškrtnout ze svého života.

Ještě štěstí, že vůbec netoužila vrátit se jako vyšetřovatelka ke kriminálce a že jí vůbec nevadilo žít si vesele dál jako obyčejný konstábl. Dokonce by jí ani nevadilo odejít od policie, kdyby

Hloubka nenávisti

musela. Protože žena, kterou svět – mylně – považuje za Victo-
rii Lewellynovou, byla pro Lacey stejně životně důležitá jako
dýchání.

5

„No dobře,“ řekla Helen nervózním tónem, kterým lidé obvykle mluví, když něco není ani trochu dobře.

Obě ženy byly asi ve třetině mostu, když se Helen z náhlého popudu podívala dolů. Snad aby zahlédla Lacey, jak pádluje k domovu.

„Co je?“ Dana instinktivně objala Iniga v šátku na bříše.

Helen neodpovídala, takže Dana sledovala její pohled. Dole na nábřeží kráčeli žena a muž s dětskými kočárky. V jednu chvíli se zastavili a dali se do řeči. Jiní dva lidé, oba se šátky, které jim zakrývaly tvář, se k nim rychle blížili. V okamžiku, kdy došli až na úroveň kočárku, který patřil ženě, jeden z maskované dvojice se do něj naklonil. Tou dobou už Helen běžela ke schodům.

Z vyvýšeného postu Dana s hrůzou sledovala, jak ten člověk popadl dítě – holčičku v růžovém oblečení –, vytáhl ji z kočárku a rozběhl se s ní k rampě říčního mola Tower Bridge Quay.

Přímo před jejich očima unesli dítě.

Helen seběhla až dolů na nábřeží a sprintovala, jak nejrychleji uměla. Druhý člověk následoval prvního, oba měli náskok a uháněli po nástupní rampě mola. Přihlížející, kteří byli svědky únosu, křičeli, jeden se dokonce pustil do pronásledování dvojice.

ce. Matka začala ječet, muž, se kterým se bavila a který měl také kočárek, volal o pomoc a aby někdo zavolal policii.

Dana nebyla schopná myslet na nic jiného než na své dítě, které svírala v náručí. Musí ho ochránit, o nic jiného teď nešlo. Byla to její jediná starost.

„Dano!“ křičela na ni Helen. „Nahlas to!“

Jen co Helen zmizela na nástupní rampě, Daně se podařilo vytáhnout z kapsy mobil. Všechna čísla tísňových linek, která nosila roky v hlavě – měla přece tak dobrou paměť na čísla –, jako by se jí vykouřila. Stiskla tedy třikrát devítku a doufala, že to bude fungovat.

Přepadená matka, teď už hysterická, se nakláněla přes ná-
břežní zeď a ječela dolů na lidi na klesající nástupní rampě; Da-
na je neviděla, ale museli tam být jak oba únosci, tak pár dalších
nevinných kolemjdoucích, Helen, která se vydala bezhlavě do
nebezpečí, protože to byl přesně její styl a samozřejmě taky La-
cey Flintová, která přitahovala problémy jako červený hadr bý-
ka. Ta už tou dobou musela být někde na břehu u vody.

Dana se dovolala na tísňovou linku a dokonce ze sebe vy-
soukala smysluplné věty.

„Probíhající únos na severním nábřeží, pár metrů jižně od
Tower Bridge. Malé mimino unesené matce. Únosci míří po ná-
stupní rampě říčního mola dolů k řece. Žádám okamžitou po-
moc.“

Mluvit dokázala, ale pohnout se nesvedla. Ještě nedávno by
byla Helen v patách.

„Tady Dana Tullochová, detektiv inspektorka Lewishamské-
ho zvláštního vyšetřovacího týmu, mimo službu.“

Inigo vycítil její rozrušení a začal kníkat.

„Dva muži, myslím, že běloši, maskované tváře. Musejí být
stále ještě na molu, pokud se nějak nedostali na vodu. Nevidím
je.“

Kdyby šla blíž, viděla by lépe.

„Uvedte do pohotovosti námořní jednotku, únosci musejí mít v úmyslu uniknout po vodě.“

Pořád stála celá zkoprnělá na místě a nevěděla, co dělat – jestli se uchýlit s dítětem do bezpečí, nebo jestli se vydat na místo činu, zajistit ho a konejšit štkající matku, jinými slovy dělat svoji práci.

Vývoj situace ji však zbavil dilematu. Otec, který byl účastníkem hrozné scény, zvedl svůj vlastní kočárek a mrštil jím přes nábrežní zeď. Ten zmizel z dohledu a dopadl hluboko dolů, do řeky.

6

Detektiv šéfinšpektor Mark Joesbury seděl za stolem, což z duše nenáviděl. Často a opakovaně si říkal, že se dopracoval moc vysoko, až do postavení, které už nezvládá. V posledních dnech měl náladu tak špatnou, že tomu uvěřil. V nižších hodnostech doslova zářil. Jako mladý policista dokázal proniknout do skupin, které sledoval, a získat informace, o kterých se mohlo jiným kolegům jen zdát. Rychle se vypracoval na vyšetřovatele a výsledky jím vyřešených případů nesnesly srovnání. Zároveň v sobě objevil nadání pro práci v utajení a uměl se infiltrovat. Jako tajný operativec speciálního operačního útvaru Metropolitní policie, takzvané Desítky, ho jeho neotřelé způsoby práce několikrát přivedly na pokraj odhalení, ale vždy svůj úkol dokázal úspěšně dokončit. Vedl několik nejnebezpečnějších a nejutajovanějších operací v celé zemi. Mezi jeho vrcholná čísla patřila záchrana rodiny prezidenta Spojených států. Nadřízení se ho pak snažili odstavit a argumentovali tím, že se z něj stala téměř veřejně známá osoba, což je pro operativece pracujícího pod jinou identitou polibkem smrti, ale vyhádal si ještě poslední případ. Poslední případ, během něhož téměř

přišel o ženu, kterou miloval (a ne poprvé), a zabil člověka. Poprvé.

A tím to skončilo. Detektiv šéfinšpektor Joesbury teď seděl v kanceláři. Od nynějška to bude on, kdo bude plánovat operace, posílat mladá ucha do terénu a vystavovat je riziku smrti. Od nynějška bude jejich krev na jeho rukách, protože odpovědnost leží na něm.

A s tím se jen těžko vyrovnával.

„Pane.“

Jeden z jeho nových podřízených vešel do Markovy kanceláře. Absolvent Cambridgeské Univerzity, oboru počítačových věd, specialista na online finance a podvody, osmadvacetiletý Theo Cox, pracoval chvíli v oboru, ale pak nastoupil k Metropolitaní policii jako odborný konzultant. Poté, co absolvoval výcvik, přidělili ho k Joesburyho týmu, kde dostal svůj první úkol.

Na policistu se Theo oblékal až příliš dobře, Joesbury nabyl dojmu, že jeho dnešní oblek bude z čistého hedvábí, a pokud ne, tak jen s trochou příměsí, a skoro určitě byl šitý na míru. S neochvějnou pravidelností nosil košile a kravaty v odstínech modré nebo lila, které zvýrazňovaly barvu jeho očí. Vlasy měl světlé jako nějaký Švéd a vždycky byl dokonale ostříhaný.

Joesbury byl za vyrušení vděčný, takže ihned odložil hlášení, které právě studoval. „Co pro tebe můžu udělat, Theo?“

S neotřesitelným sebevědomím absolventa střední soukromé školy a poté prestižní univerzity, vstoupil Theo bez váhání do kanceláře. „Říkal jste, že vás mám neprodleně informovat v případě, že by se něco dělo v okolí Tower Bridge, že?“

Theo monitoroval „dění“: sledoval online aktivity probíhající v hlavním městě a jeho blízkém okolí, podezřelé toky či pravidelně se opakující převody, které by mohly vytvářet rámcový vzorec, cokoliv, co by mohlo naznačovat, že se někde schyluje k problému.

„Co jsi zjistil?“

Mladík měl prázdné ruce; jako by nikdy neslyšel o tom, co je to papírování. „Přišlo to před pár vteřinami. Systém to poslal nahoru. Já jsem vám to přeposlal.“

Joesbury nahlédl do e-mailové schránky. Pár řádek textu, pozdvižení na internetu.

Theo mu sotva dopřál dost času, aby si zprávu přečetl a už ze sebe chrлил: „Únos dítěte na nábřeží jižně od Tower Bridge. Na místě policejní důstojnice mimo službu. Hlídky na cestě.“

„Dana,“ řekl Joesbury, když na obrazovce uviděl jméno své nejlepší kamarádky a kmotry svého syna. Zvedl hlavu. „Akce trvá?“

Theo rázně přikývl. „Zdá se, že ano.“

Tower Bridge ležel necelé dva kilometry od Scotland Yardu. Joesbury už byl na nohou. „Vezměte si sako.“

7

Rozdíl mezi výškou maximálního přílivu a odlivu je na Temži úctyhodných sedm metrů. I když to není absolutní rekord (v okolí řeky Severn, kde toto číslo dosahuje až patnácti metrů, by se jen přezíravě usmívali), znamená to, že tam, kde ráno řeka naráží do nábrežních zdí, se po šesti hodinách odlivu objevují poměrně rozsáhlá území břehu bez vody.

Když se Lacey Flintová toho zářijového rána vrátila k Tower Bridge Quay, odliv už tři hodiny snižoval hladinu a u břehu se objevil úzký pruh šedé pláže posetý špinavými kameny a mokřými odpadky. Nábrežní zeď ozdobená středověkými uvazovacími kruhy a řetězy se tyčila do patnáctimetrové výše, její vrchol lemovaly zčernalé kameny, ze spár těch o něco níž vyrůstalo smaragdově zelené vodní rostlinstvo.

Lacey mířila ke kajaku, který uvázala pod molo. Majitelé kotviště jí to dovolovali. Většina lidí, kteří na řece pracovali, chtěla být s příslušnicí námořní jednotky zadobře a za dobu, kterou Lacey u jednotky sloužila, si ji oblíbila i komunita, jež na řece bydlela a kterou úřady tolerovaly. Někdy víc, někdy míň.

Nafukovací bazének, kterého si všimla už dřív, byla pořád na svém místě, jen o pár metrů níž po proudu. Stál u něj muž

v černém běžeckém oblečení a držel tenkou šňůru, která k němu byla uvázaná. První myšlenka, která Lacey bleskla hlavou, byla úleva, že si s bazénkem nehraje dítě. Netrvalo to však dlouho.

Sotva se nasoukala do kajaku, upoutal ji rozruch na nábřeží nad její hlavou. Obvyklý londýnský šum prořízlo několik výkřiků a Lacey si dokonce myslela, že mezi nimi zaslechla Helenin hlas. Zahoukal klakson. Dusot běžících nohou. Zavěšená rampa vedoucí od nábřeží k nástupnímu molu, která byla konstrukčně navržená pro pomalý a klidný pohyb, se začala chvět a houpat pod náporom nohou rychle pádících dolů. Jejím směrem se řítily dva muži.

Lacey jednala instinktivně. Vylezla z kajaku a vytáhla mobil právě v okamžiku, kdy si jí všiml první běžec, obličej zahalený šátkem, a hodnotil situaci. Světlé oči. Běloch. Mladý, štíhlý. Držel něco v náručí.

Za nimi se objevil třetí muž, starší, tmavé pleti, v montérkách, který je nejspíš pronásledoval.

„Zastavte je!“ křičel, zatímco běžel dolů k molu.

Dvojice před ním zrychlila, pak se také objevila Helen. První muž doběhl na molo a proboha živého měl v rukou dítě. Přeskočil přes zábradlí, dopadl na břeh a běžel kolem ní.

„Lacey, on má dítě!“ křičela na ni Helen celkem zbytečně. Miminko si uvědomovalo, že s jeho relativně bezpečným světem není něco v pořádku a brečelo ze všech sil.

Lacey se pustila do pronásledování, i když věděla, že její šance nejsou valné. Neměla na sobě uniformu, neměla průkaz, ani vysílačku, kterou by se mohla okamžitě spojit s lidmi na dispečinku ve Wappingu, neměl jí ani kdo krýt záda. Byla jen mladá žena proti třem chlapům, kteří měli bůhvíjaké úmysly. Jen co seskočila z mola, zapadla do šedého bahna a mohla pouze přihlížet, jak tři muži pokládají dítě do nafukovacího bazénku a odstrkují ho od břehu do proudu.

Věděla, že na té nafukovací hračce je něco divného. Proč něco neudělala hned?

Pak se tři muži – jako útočná řada ragbyového týmu – vydali směrem k ní. Ten, který jí byl nejbližší, ji udeřil pěstí do spánku, až se zakymácela. Druhý na ni něco houkl, ale nerozuměla mu. Měla co dělat, aby zase nabrala rovnováhu, a zatímco ti tři mizeli, ona se v bahně potácela jako opilá.

Nezbývalo jí, než se za nimi pouze dívat. Co dítě?

Lacey vyrazila k vodě – hračka měla přece šňůru, třeba ji zachytí – ale rychlý říční proud už uchopil svoji poslední oběť a stačil odnést bílého jednorožce s duhovým obtiskem na boku už nejméně dvacet metrů od břehu.

Někdo ji vzal za rameno. „Jak je tu hluboko?“ zeptala se Helen. „Můžu se brodit?“

Lacey se otočila. „Bez šance. Spojte se s Wappingem. Mají na to jen minuty.“

Minuty, víc ne. Rychlost proudu při odlivu se pohybovala pravidelně okolo čtyř uzlů a policejní stanice ve Wappingu, kde sídlila námořní jednotka, nebyla daleko po proudu. Když Lacey přelezla zábradlí a ocitla se zpátky na molu, viděla, že čtvrtý muž, Asiat v montérkách, běží po břehu za trojicí mužů, ale byl starší a pomalejší a oni měli velký náskok. Slyšela, jak Helen telefonuje, hlásí své jméno a policejní hodnost, žádá, aby ji přepojili na stanici do Wappingu, ale věděla, že tohle teď musí pustit z hlavy. Řeka a dítě – na to jediné teď dokáže myslet.

Policisté jsou cvičení, aby se dokázali dívat a všimnout si věcí kolem sebe a ani příslušníci námořní jednotky se nepohybují po řece, aniž by neustále sledovali okolí. Lacey Flintová nebyla výjimkou. Spíš v tom byla lepší než většina ostatních. Když proplovala na kajaku okolo, u mola policejní stanice ve Wappingu byla přivázaná targa, jeden ze člunů, který jednotka používá při hlídkování, a dva vysokorychlostní pevné gumové nafukovací čluny. Její kolegové budou na řece během několika minut.

Hloubka nenávisti

„Zkusím ho dohonit,“ zavolala na Helen, když znovu nasedala do kajaku. „Ať na řece zastaví dopravu. A popožeň lidi z Wappingu, ať...“

Jen co vjela do proudu, uviděla, jak se Helen otáčí a udiveně se dívá kamsi vzhůru. Nad hranou nábřežní zdi se objevil dětský kočárek. Chvilí jako by tam balancoval a pak přes zeď přeletěl a s tvrdým žuchnutím dopadl na kamenitou pláž, která se nacházela o patnáct metrů níž.